

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 602/2025-23

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ladislava Duditša (sudca spravodajca) a sudcov Libora Duľu a Rastislava Kaššáka v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa **SIGNATURES s. r. o.**, Sklenárova 40, Bratislava, proti uzneseniu Mestského súdu Bratislava IV č. k. 39C/41/2025-28 z 2. júla 2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa, skutkový stav veci a sťažnostná argumentácia

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 11. augusta 2025 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na právnu pomoc podľa čl. 47 ods. 2 ústavy v spojení s čl. 2 ods. 2 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením mestského súdu č. k. 39C/41/2025-28 z 2. júla 2025 (sťažovateľ v úvodnej časti sťažnosti nesprávne uvádza za deň vydania uznesenia 17. júl 2025 a zároveň rovnako nesprávne uvádza v petite sťažnosti za deň vydania uznesenia 30. jún 2025; ústavný súd pri označení dátumu vydania vychádzal z písomného vyhotovenia napadnutého uznesenia priloženého k ústavnej sťažnosti). Sťažovateľ navrhuje napadnuté uznesenie zrušiť, prikázať mestskému súdu, aby vo svojom ďalšom postupe v tejto veci rešpektoval právny názor ústavného súdu vyslovený v náleze, najmä aby opätovne konal o celej žalobe sťažovateľa v jednom konaní a poskytol mu účinnú súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. Napokon sťažovateľ požiadal aj o priznanie primeraného finančného zadost'učinenia vo výške 10 000 eur a priznanie náhrady trov konania vo výške 6 000 eur. Sťažovateľ zároveň požiadal, aby ústavný súd nariadil neodkladné opatrenie, ktorým by pozastavil vykonateľnosť a právne účinky napadnutého uznesenia a orgánom verejnej moci zakázal „*dočasne pokračovať v exekučnom vymáhaní pokút uloženej Rozkazmi mesta Bratislava č. 39C/41/2025-28 z 30. júna 2025, ako aj akékoľvek iné nútené vymáhanie uvedeného nároku.*“.

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ ako žalobca podal 17. júna 2025 na mestskom súde určovaciu žalobu podľa § 137 písm. c) Civilného sporového poriadku (ďalej aj

„CSP“), ktorou sa domáhal určenia neplatnosti rozkazov o uložení pokuty za správny delikt vydaných žalovaným – hlavným mestom Bratislava ako správnym orgánom pre údajné nesprávne parkovanie vozidiel na spoplatnenom parkovisku bez uhradenia poplatku v zóne s regulovaným státím. V petite žaloby sťažovateľ ďalej navrhol, aby mestský súd zakázal žalovanému uložiť mu ďalšie pokuty za nezaplatené parkovanie na neoznačených miestach v Bratislave a zároveň si v nej uplatnil nárok na náhradu nemajetkovej ujmy. Spolu so žalobou sťažovateľ podal návrh na nariadenie neodkladného opatrenia, ktorým žiadal zastaviť prebiehajúce exekučné konania vedené na vymáhanie označených pokút. V odôvodnení žaloby sťažovateľ prezentoval názor, že rozkazy o uložení pokuty predstavujú nulitné, t. j. absolútne neplatné právne akty pre ich zásadné vady, ktorými sú zásadné porušenia zákonnosti a ústavnosti pri ukladaní pokút.

3. Napadnutým uznesením boli žaloba sťažovateľa o určenie neplatnosti rozkazov o uložení pokuty žalovaného spolu s jeho návrhom na uloženie zákazu žalovanému ukladať mu pokuty za nezaplatené parkovanie na neoznačených miestach v Bratislave vylúčené na samostatné konanie. V odôvodnení napadnutého uznesenia mestský súd uviedol, že po preštudovaní žaloby dospel k záveru, že sú v nej uplatnené nároky, ktorými sa sťažovateľ domáha osobitných nárokov, ktoré sa nehodia na spoločné konanie. Posúdenie opodstatnenosti podanej žaloby v časti, ktorou sa sťažovateľ domáha určenia neplatnosti správnych rozhodnutí žalovaného a zároveň uloženia povinnosti žalovanému zakázať ukladať sťažovateľovi pokuty, si vyžaduje iné právne posúdenie ako časť žaloby, ktorou sa domáha náhrady nemajetkovej ujmy a nariadenia neodkladného opatrenia. S prihliadnutím na uvedené mestský súd podľa § 166 ods. 2 CSP rozhodol tak, že časť podanej žaloby, ktorú špecifikoval vo výroku svojho rozhodnutia, vylúčil na samostatné konanie.

4. Sťažovateľ proti napadnutému uzneseniu mestského súdu argumentuje, že podanie jednej spoločnej určovacej žaloby považoval za odôvodnené z hľadiska procesnej ekonomie, právnej istoty a práva na prístup k súdu a rozdelenie jeho žaloby na samostatné konania podľa neho marí jej účel. Napadnuté uznesenie je arbitrárne, svojvoľné a nesprávne, pretože tieto nároky spolu úzko skutkovo i právne súvisia. Otázka posúdenia platnosti rozkazov o uložení pokuty a odvolacieho správneho rozhodnutia úzko súvisí s posúdením oprávnenosti žalovaného sankcionovať dané konanie ako správny delikt. Žalovaný si nesplnil svoju povinnosť označenia miesta plateného parkoviska, ktorú nemožno nahradiť či zmeniť vydaním všeobecne záväzného nariadenia, a preto vodičom ani držiteľom motorového vozidla nemohla byť porušená povinnosť zaplatiť za státie a sťažovateľ teda vôbec nemal byť sankcionovaný. Konanie sťažovateľa nenapĺňalo znaky protiprávneho deliktu, preto bol rozkaz o uložení pokuty materiálne bez zákonného podkladu, a teda nulitný.

5. Podľa sťažovateľa v preskúmvanej veci nedošlo k naplneniu podmienok § 166 ods. 2 CSP. Napadnuté uznesenie nebolo vydané v súlade so zákonom, neobsahuje dostatočné odôvodnenie, reálne oslabilo možnosť sťažovateľa domôcť sa spravodlivého posúdenia jeho veci a ponechalo ho bez inej alternatívnej formy nápravy. Ide o zjavne účelové vylúčenie veci na samostatné konanie v rozpore so zásadou hospodárnosti konania spojené so snahou súdu o zneprehľadnenie a sťaženie procesnej situácie sťažovateľa. Dôsledkom napadnutého uznesenia je vznik situácie, keď sťažovateľov primárny nárok (určenie nulity aktov) bude prejednávaný oddelene od subsidiárneho nároku (určenie neexistencie deliktu). Sťažovateľ stratil celistvú ochranu svojich práv, dostal sa do pozície, v ktorej úspech musí dosiahnuť v dvoch separátnych konaniach, z ktorých jedno môže zlyhať na procesných prekážkach. Sťažovateľ bol tak ukrátený o efektívny

prostriedok nápravy. Dve samostatné konania pre neho predstavujú zdvojenie nákladov, prieťahy a hrozbu komplikácií (napr. námietky neprípustnosti určovacej žaloby v oddelenom konaní). Sťažovateľ bol pripravený o výhodu komplexného meritórneho posúdenia prípadu jedným senátom, čo môže viesť k nejednotným zisteniam a rozhodnutiam.

6. Podľa sťažovateľa by ústavný súd mal potvrdiť, že žaloba sťažovateľa patrí na všeobecný súd. Inštitút správnej žaloby proti rozhodnutiam správnych orgánov nie je efektívna ani prístupná cesta v tomto prípade, pretože ide o neexistujúce paaky, proti ktorým správna žaloba podľa Správneho súdneho poriadku nie je prípustná, tá predpokladá existenciu právoplatného a preskúmateľného rozhodnutia.

II.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

7. Jednou z procesných podmienok konania pred ústavným súdom vyplývajúcou z § 34 ods. 1 a 2 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) je povinnosť navrhovateľa byť zastúpený advokátom, ak sám navrhovateľ advokátom nie je. Podľa § 43 ods. 3 zákona o ústavnom súde je navrhovateľ povinný k návrhu na začatie konania pripojiť plnomocenstvo na jeho zastupovanie advokátom, v ktorom sa musí výslovne uviesť, že navrhovateľ udeľuje zvolenému advokátovi splnomocnenie na zastupovanie pred ústavným súdom.

8. Sťažovateľ k ústavnej sťažnosti nepredložil splnomocnenie udelené advokátovi na zastupovanie v konaní pred ústavným súdom. V ústavnej sťažnosti označená zástupkyňa sťažovateľa JUDr. Viktória Tumidalská nie je zapísaná v zozname advokátov vedenom Slovenskou advokátskou komorou. Ústavný súd výzvou zo 7. októbra 2025 podľa § 56 ods. 3 zákona o ústavnom súde vyzval sťažovateľa, aby v lehote 7 dní od doručenia výzvy ústavnému súdu predložil plnomocenstvo na zastupovanie advokátom v konaní pred ústavným súdom.

9. Výzva bola sťažovateľovi doručená 22. októbra 2025 a sťažovateľ na ňu v určenej lehote nereagoval. Nespĺnenie zákonnej procesnej podmienky konania pred ústavným súdom zakladá dôvod na odmietnutie ústavnej sťažnosti podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde pre nespĺnenie náležitostí ustanovených zákonom.

10. Na rámec uvedeného záveru ústavný súd konštatuje, že aj v prípade kvalifikovaného právneho zastúpenia by došlo k odmietnutiu ústavnej sťažnosti z iných dôvodov. Podstatou ústavnej sťažnosti je porušenie označených práv sťažovateľa nedostatočným odôvodnením napadnutého uznesenia, ktorým boli žaloba sťažovateľa o určenie neplatnosti rozkazov o uložení pokuty spolu s jeho návrhom na uloženie zákazu žalovanému ukladať mu pokuty za nezaplatené parkovanie na neoznačených miestach v Bratislave vylúčené na samostatné konanie.

11. Napadnutým uznesením mestský súd riešil parciálnu otázku ďalšieho procesného postupu v konkrétnom spore. Ústavný súd štandardne zastáva názor, že základné právo na súdnu ochranu, ako aj právo na spravodlivé súdne konanie sú „výsledkové“ práva, to znamená, že im musí zodpovedať proces ako celok, a skutočnosť, či napadnuté konanie ako celok bude spravodlivé, závisí od pokračujúceho konania a rozhodnutia všeobecných súdov. Ústavný súd overuje, či konanie posudzované ako celok bolo spravodlivé v zmysle čl. 46 až čl. 50 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru. Predmetom ústavnej sťažnosti je uznesenie o vylúčení veci na samostatné konanie.

Z hľadiska uplatnenia právomoci ústavného súdu v konaní podľa čl. 127 ods. 1 ústavy platí, že jeho právomoc vo vzťahu k postupu a rozhodnutiam všeobecných súdov je subsidiárna, to znamená, že pred podaním ústavnej sťažnosti je povinnosťou sťažovateľa vyčerpať všetky dostupné prostriedky ochrany jeho práv podľa všeobecných procesných predpisov.

12. Hoci Civilný sporový poriadok nepripúšťa odvolanie proti uzneseniu o vylúčení veci na samostatné konanie, sťažovateľ má k dispozícii prostriedok nápravy v podobe odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 2 CSP, na základe ktorého môžu ním tvrdené vady napadnutého uznesenia, ak budú mať vplyv na rozhodnutie vo veci samej, iniciovať prieskum rozhodnutia vo veci samej v rámci odvolacieho konania. Aj pri vecnom posúdení by preto bolo potrebné ústavnú sťažnosť v časti týkajúcej sa porušenia práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 2 ods. 2 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru považovať za neprípustnú podľa § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde, čo by bol dôvod na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 písm. d) zákona o ústavnom súde.

13. Sťažovateľ namieta aj porušenie svojho základného práva na právnu pomoc podľa čl. 47 ods. 2 ústavy, avšak bez akejkoľvek argumentácie odôvodňujúcej, akým spôsobom k zásahu do uvedeného práva napadnutým uznesením malo dôjsť. Absencia kvalifikovaného odôvodnenia ústavnej sťažnosti je dôvodom na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde.

14. Ústavný súd poznamenáva, že ďalšie úvahy sťažovateľa nesúvisiace priamo s predmetom ústavného prieskumu (ktorým je napadnuté uznesenie o vylúčení veci na samostatné konanie), ktoré smerujú priamo k posúdeniu merita veci, považuje za absolútne nadbytočnú argumentáciu, na ktorú nielenže nemožno prihliadať, ale ktorá navyše zbytočne zaťažuje ústavný súd pri jeho rozhodovacej činnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 5. novembra 2025

Ladislav Duditš
predseda senátu